

Bájos kis történet bontakozik ki a Magyar Hírlap keddi számának publicisztika oldalán: **Eörsi István** éppen hazafelé autózik Berlinből, a cseh–szlovák határnál ráhangol a Kossuth adóra, ám amikor meghallja a hírekben **Orbán Viktor** augusztus 19-i beszédének azt a mondatát, hogy az első magyar király nem vette el a

Irtózás és vonzódás

parasztoktól a gabonájukat, mérgében rögtön kikapcsolja a rádiót. Ez a sztori feltétlenül közlésre méltó, pár éve a Népszava szentelt teret **Eörsi** hasonlóan magas ívű elmélkedéseinek, egyikből kiderült, hogy amikor – sok évvel ezelőtt – egy kerti fejelésben versengett Orbánnal, Orbán veszített, s ő már akkor meglátta a későbbi miniszterelnök pillantásában a veszedelmet; később, az Orbán-uralom idején éjjelente valaki feltárcsázta lakásának telefonját, bele sem szólt a kagylóba, csak alattomosan hallgatott a gaz fasiszta.

Ezek a komikus írások egy frusztrált, identitászavarban szenvedő, reménytelenül baloldali veterán értelmiségi lelkivilágát tükrözik, akinek már régóta mindenről az jut az eszébe. Vannak más levelezői is a Népszavának, mint bizonyos **Gondáné**, aki minden újabb MSZP–SZDSZ-skandalum után megereszt egy dörgedelmes levelet a fideszes rémtettekről, de **Gondánénál** azért érdekesebb **Eörsit** olvasni.

Visszatérve a keddi opusra, ami a gyorsan kikapcsolt Orbán-bezédéről eszébe jutott: „*I. István* már csak azért sem vette el a magyar parasztok gabonáját, mert a földműveléssel foglalkozók többsége szláv volt, és mert (...) a szolgák törvényesen szabályozott kötelmei szükségtelemnek tették a külön e célra rendszeresített népnpyúzást” – írja, úgyelve a Szent István-formula kikerülésére, hiszen az ő szemé-

ben csak **Sztálin** volt szent, csupa nagy betűvel, egészen az 1956-os felismerésig, hogy választott atyja talán mégsem volt makulátlan. Az általa népnpyúznak aposztrofált államalapító uralkodónak azonban még az irodalmi teljesítménye is különb – és főként időtállóbb – **Eörsiénél**, a történelmi szerepéről nem is beszélve.

De jöhet kutyára dér még augusztusban is, az éteri traumát egy parkolóban kiheverni próbáló publicista végül csak-csak hazaérkezett, majd kénytelen volt szembesülni azzal a hírrel, hogy augusztus 20. alkalmából magas állami kitüntetésben részesült **Köpeczi Béla**. Az a **Köpeczi**, aki – **Eörsi** szavaival – „a Kádár-korszak kezdetétől a végéig a kulturális kormányzat leghűségesebb házörzője volt”, ráadásul „kitüntetését attól a kormánytól kapta, amelynek egyik minisztere régi, érdemdús ellenzéki”. Jogos lehetne a böstörgése, hiszen a D-209-es titkosrendőr kormányának valóban tagja az érdemdús **Magyar Bálint**, de ez másnak már aligha meglepetés az után, hogy nyolc éve az '56-os karhatalmista **Horn** kormányában vállalt miniszterséget, előtte azt hazudva a liberális választóknak, hogy az expufajkás személye kizárja a szocialista–SZDSZ-es kormánykoalíciót. Mi ehhez képest, hogy **Köpeczi** együtt kitüntetik?

Hogy maga **Eörsi** is érez valamit ebből a mostanság egyre penitensabb bűdösségből, jelzi cikke végén a panasz: „vonzalmaink tárgya néhány év óta már nem a Jó, csupán a Kisebb Rossz.” Magyarul **Medgyessy** és – az általa kitüntetett – **Kovács; Csehák, Lendvai** és a többi régi-új szocialista izé **Eörsi** szemében csupán a kisebbik rossz szat jelent. A nagyobbik rossz a polgári kormányzás, a nemzeti értékek felkarolása. **Eörsinek** ez a perverz vonzódása utólag igazolja a Fidesz-kormány erkölcsi fölényét.

Csak azt nem értem, miért nem fordult vissza **Eörsi** a cseh–szlovák határról, ha már megint Orbánt hallotta az autórádióban.